

„תינוק מבהיל, תינוק מבחיל, נולדת להרע, ואין לך ברירה...“

במישקפיים הפוכים ובשׂ פתיים צבועות מסתכל נגן הלהקה של העולם „האכזר“

הפיוך

נגן הלהקה של העולם „האכזר“

עלה מחדש לארץ, עבד בבניין, עד שהגיע אל הלהקה, כאילו מהשמיים. ז'אק לא נגמל עד היום מהרגל מציצת אצבע. „טוב לי ככה“, הוא אומר, כך אני משתחרר מהלחץ ומרגיש רגוע. ההער וויות והפרצופים שאני עושה הם צורת הביטוי שלי. אני מוציא לשון לאנשים כי זה מה שאני חושב עליהם. הפרצופים יותר חזקים ממני, והם משתלטים עלי.“

„עוד דור

של אומללות“

מי שנפל ללהקה מתוך כוכב אחר הוא עווי בינדר, שעבד בחנות למור סיקה, עד שבמיקרה שמע את הלהקה. „נעשה לי רע ממה ששמעתי בהתחלה“, הוא אומר, „אבל חברתי שיכנעה אותי שזה מה שהולך היום, ושוכנעתי. היום אני בראש אחד איתם.“

היום מאירה להם ההצלחה פנים. אירגור נים קיצוניים הציעו להשתמש בהם להפצת תורתם. מסביר הזמר דני דותן: „זו שעה של ממשלות לשקוע וליפול. הגיע הזמן של המנהיגים לשאול עצמם אם הם קייר מים בכלל. זוהי השעה בה הזאבים מיי ללים וסכנה מרחפת על העולם.“

חברי הלהקה ערים מאוד למה שקורה עתה באירופה, מובן שהם מושפעים ממה שקורה שם. — אומר מלחין הלהקה, אלי אברהמוב: „אנחנו גל חדש, השייך למה שקורה בעולם. הבסיס הרוחני שלנו זה, כמובן, הרוק, ויש בנו סממנים של פאנק. אנחנו מאופרים כבד, משתוללים, ומביר אים את הקהל לידי הודרות מוחלטת. זה הקשר שלנו עם הקהל. מטרטנו היא שאנשים לא ישארו אדישים, שיצחקו, שיגיי בו באלמות, העיקר שיגיבו. אנחנו עוסי קים בסעויות הקורות בעולם, כשׂ 90% מן הילדים נולדו מבלי שאיש רצה בהם.“

חברי הלהקה אוהבים להשתולל. ערב אחד הלכו מאופרים ומחופשים אל היכלי התרבות, וניסו לשכנע ליד הכניסה את קהל-הזקנות, שהם מנגנים הערב במקום הפילהרמונית. הזקנות נכנסו ללחץ, וחברי הלהקה צחקו ונהגו.

על תופעת ההתעלפויות, הצעקות ואיבוד-החוש של הצעירים בזמן ההופעה, אומר הפסיכולוג אוריאל עקביה: „לתופעה ישנם כמה גורמים: גורם ראשון הוא השיעמום. בכרך הגדול אין לאדם מה לעשות, חיי ריקים מתוקן, וזוהי דרך להפגת השיעמום.“

„גורם שני, זוהי צורה של מרי נגד המבוגרים ונגד המימסד. זוהי תגובתם של הצעירים, נגד הוריהם, שציפו מהם לגדלות, והם, מסיבות שונות, לא הגישימו את ציפיות ההורים. לכן הם מלאים רגשי-נחיתות, חושבים שנכשלו ומחפשים את הגשמת עצמם בדרך של התפרקות, בריחה מעצמם, והתמוגות משותפת.“

הקצב והצעקות מחזקים את הטענה. הרעש מזכיר את ריקודי הטאמ-טאם בג'ונגל, המלווים בהתעלפויות ובפציעת עצי מים. „זוהי צורה של התפרקות מינית“, מוסיף הפסיכולוג, „לאנשים בעלי מעצור רים, שלא רואים במין משהו טיבעי ורצוי ובורך זו משחררים את מעצוריהם.“

גורמים אנרכיסטיים רצו להשתמש בלהי קה, לדעת עקביה, משום שקל מאוד להשי פיע על צעירים, שהם בעלי אישיות לא מגובשת, ולכן הם קלים לפיתוי והשר פעות. למזלנו, הוא אומר, זוהי בגדר אופי נירה גל. נה ותופעה חולפת.

הפרצופים של ג'אק

המתופף משתלטים עליו, „אני עושה פרצופים לאנשים, כי זה מה שאני חושב עליהם. זוהי צורת הביטוי שלי“, אומר דני דותן.

פגש את חברו, אלי, ושניהם החליטו שעי תה השעה נוחה להקים מחדש להקת רוק, שעליה חלמו כל השנים. בשלושה ימים כתבו את החומר יומם ולילה, והתי חילו לחפש נגנים שהיו איתם בראש אחד.

כאן נכנס לתמונה המתופף, ז'אק גולד-ברג, שנולד בבלגיה, עלה לארץ והשי תקע בקיבוץ לוחמי-הגטאות, שם לא הסי תדר עם החברה הקיבוצית ונזרק מהקיי בוץ. הוא נסע לגרמניה, נאסר בעבור כל מיני עבירות, ישב בכלא הגרמני כשׂנה, למד שם לנגן גיטרה, וכשהשתחרר,

לעצמם קליה, כשהרקע של ארבעת חברי ריה דומה. הכל התחיל לפני 12 שנים, כשדני היה בן 16. ילד מרדן, בן להורים ששניהם פרופסורים לארכיאולוגיה, שגיי לח את ראשו וצבע באמצעו פס אינדיאני, ויחד עם חברו, אלי אברהמוב, הקים להי קת-רוק. הקהל זרק עגבניות, השניים השי תוללו, עישנו סמים ונזרקו מהגימנסיה. מהר מאוד הבינו שאין להם מה לחפש כאן, נסעו לאנגליה, חזרו עלימנת לשרת בצבא.

לאחר שהשתחררו, עבד דני לפרנסתו כצלם בעיתוני-שוליים, עד שלפני שנה

אכסטאזה

צעירה פורכת ידה ונתקפת יחד עם חברותיה באובדן חושים.